Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 188. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, OCTOBER 2, 1996. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 2-го ЖОВТНЯ 1996 р. Ч. 188. РІК CIII.

УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ ЗАКІНЧИЛИСЯ

Київ (Р. Р.). — Як уже інформовано, минулого тижня в Москві відбулися українсько-російські переговори з широкого спектру питань двосторонніх відносин.

Переговори зініціювала українська сторона з огляду на недавню успішну зустріч прем'єр-міністра України Павла Лазаренка та голови російського уряду Віктора Черномирдіна. Українська делегація вирішила пожвавити процес переговорів, щоб зняти питання, невирішення яких перешкоджає двосторонньому співробітництву. Російська сторона також виявила зацікавлення вирішення гострих проблем і поліпшенням співпраці. Отож запропоновані українською делегацією питання були прийняті для розгляду на переговорах.

Президент України Леонід Кучма 29-го вересня під час зустрічі з журналістами сказав, що у Москві 28-го вересня „вдалося досягти домовлень з багатьох питань". Знято проблему 20-відсоткового податку на додану вартість з українських товарів, що ввозяться в Росію, досягнуто поступу і у питанні Чорноморської фльоти, зазначив Президент.

Щодо конкретних домовлень П. Лазаренка і В. Черномирдіна, Л. Кучма до подробиць не вдавася, але зауважив, що від ефективности праці урядової комісії „Лазаренко-Черномирдін" залежить просування з підписанням широкомаштабного договору між обома країнами.

За словами Л. Кучми, під час приїзду В. Черномирдіна в Україну у жовтні цього року можливо будуть підписані документи з усіх питань, що потребують вирішення між Україною і Росією. У такому разі „нам з президентом Росії залишиться лише підписати великий договір між обома країнами", підсумував Президент України.

ПРОГРАМУ УРЯДУ УКРАЇНИ НАДІСЛАНО ДО ПАРЛЯМЕНТУ

Київ (Р. Р.). — Тут у Міністерстві Економіки України відбулася конференція, на якій перший заступник міністра економіки Василь Горовий повідомив, що робоча група Кабінету Міністрів закінчила працю над програмою дій Уряду і минулого тижня передала цю програму на розгляд українського парляменту.

У програмі, зазначив В. Горовий, Уряд зформулював кредо своєї діяльности, зосередивши увагу на відродженні українського виробництва. Горовий згадав також про політику фінансової стабілізації, яка проводилася протягом двох років. Тепер відродження виробництва покликане забезпечити бюджетні надходження та розв'язання соціяльних проблем. Найважливішою умовою успіху Горовий вважає рішуче реформування податкової системи.

На конференції виступили також заступник міністра фінансів Леонід Першин, директор Національного Інституту Стратегічних Досліджень Сергій Пирожков, заступник голови правління НБУ Олександер Киреєв, начальник відділу розвитку національної економіки Кабінету Міністрів Юрій Назаренко, академік НАН України Валерій Гаєць, представники преси.

Учасники конференції розповіли, що Уряд працює над оновленням механізмів у грошово-кредитній сфері та над подоланням платіжної кризи, яка разом із заборгованістю в зарплатні є однією із найболючіших проблем. Передбачається удосконалення вертикалі виконавчої влади з метою поліпшення управління державним сектором економіки.

В галузі соціяльної сфери передбачається посилення боротьби зі злочинністю, зміцнення обороноздатности, легалізація тіньової економіки. За словами С. Пирожкова, ці заходи сприятимуть відродженню українського виробництва. Він наголосив, що мається на увазі „нове якісне виробництво, яке виведе Україну на рівень розвин утих країн.

Учасники конференції переконані, що нова програма забезпечить вихід із кризи і відродження виробництва.

НАСА частинно переходить у приватні руки

Вашінґтон. — Крайове управління аеронавтики і дослідження космосу минулого четверга, 26-го вересня, підписало контракт, яким велику частину процесу космічної програми передано у за-ряд приватної фірми Юнайтед спейс аллаєнс.(Об'єднаний космічний союз).

Про підписання цього шестирічного контракту вартістю сім блн. дол., який увійшов у життя вже 1-го жовтня, повідомлено у неділю, 29-го вересня, де підкреслено, що зроблено це для того щоб зменшити ролю Уряду в щоденному нагляді чотирьох існуючих американських космічних кораблів. Згаданий контракт об'єднує 12 раніше підписаних поодиноких контрактів з різними фірмами та передає більшу відповідальність у заряд ОКС.

Даніел Жолдін, керівник НАСА, був одним із тих, що підтримували ці пляни з уваги на зменшення конечних видатків пов'язаних із щоденним наглядом за справністю космічних кораблів. Будь-які заощадження з цього приводу будуть розділені між ОКС і Федеральним урядом. ОКС це спільне підприємство зформоване 1995 року між відомими фірмами Локгід Мартін корпорацією і Роквелл Ероспейс компанією, котру тим часом придбала фірма Боїнг. Контракт, про який мова, включає дві космічних ракет з Космічного центру ім. Джансона у Гюстоні та Космічному центрі ім. Кеннеді у Кейп Канаверал на Фльоріді.

Крім того Томас Голловей, відповідальний директор за програму космічних ракет країни, сказав на пресовій конференції, що НАСА не зробила жодних компромісів і безпека дій космічних ракет не буде в жодному разі нарушенною. Він підкреслив, що НАСА завжди буде мати рішальне слово у критичних полетах ракет і у полетах в загальному.

Близький Схід подібний до вулкану

Єрусалим, Ізраїль. — Весь минулий тиждень продовжувалися жорстокі сутички між ізраїльтянами і палестинцями на західньому березі ріки Йордан і у смузі Гази. У той час, як палестинці воюють камінням, ізраїльтяни застосовують вогнепальну зброю, однак подекуди й араби бралися за автомати.

Від середи, коли напруження досягнуло своєї кульмінації, вбито 62 палестинців і 14 ізраїльтян. В суботу на території західнього берега Йордану і смуги Гази розміщено ізраїльські танки і бойові гелікоптери. Всі окуповані Ізраїлем арабські землі перебувають під цілодобовою контролею військ. Генеральська верхівка Ізраїля пропонує урядові негайно розвбройти палестинську поліцію.

Як свідчать ізраїльські газети, в країні росте невдоволення політикою прем'єра Беньяміна Нетаняґу. В суботу в Тель-Авіві відбулася багатотисячна демонстрація прихильників колишніх прем'єр-міністрів Іцака Рабіна і Шімона Переза. Демонстранти вимагали, щоб теперішній уряд, який замість миру приніс війну, негайно змінив політичний курс. Генерал резерви Шльомо Ляхат, який є одним з лідерів громадсько-політичного руху „Покоління миру" сказав в інтерв'ю для агентства Ройтерс, що Б. Нетаняґу ніхто не уповноважував доводити стосунки з палестинцями до такої кризи.

Стало відомо, що прем'єр Б. Нетаняґу і лідер палестинців Ясір Арафат домовилися зустрітися в найближчі дні у Вашінґтоні. Взяти участь у цій зустрічі погодився король Йорданії Гуссейн, можливо, що прийде й президент Єгипту Госні Мубарак.

Виступаючи у Білому Домі перед журналістами, Президент Билл Клинтон підкреслив, що вашінґтонська зустріч покликана покласти край насиллю на Близькому Сході.

Україні пропонують спільний інформаційний простір з Росією

Київ (Р. Р.). — Прем'єр-міністер України Павло Лазаренко отримав документ на 25 сторінок від Виконавчого секретаріяту СНД. Документ має назву „Концепція формування інформаційного простору Співдружности незалежних держав".

У проєкті українській стороні пропонується створити спільний інформаційний простір СНД, який забезпечував би „не лише інтеграцію економік і культур, а й включення в європейський і світовий інформаційний простір".

Автори документу пишуть, що у спільному інформаційному просторі буде виконавчий секретаріят СНД, який забезпечуватиме взаємодію організацій, відповідальних за формування цього простору в країнах СНД. Передбачається до 2000 року забезпечити повну сумісність національних інформаційно-телекомунікаційних послуг. І, звичайно, в разі згоди, це ще й коштуватиме Україну величезні гроші.

Летючий шпиталь надасть допомогу 10,000 пацієнтам

Київ. — Біля 10,000 українських громадян отримають кваліфіковану медичну допомогу від фахівців, що прибули в Україну в американському летючому шпиталі, яким є спеціяльно обладнаний літак Міжнародної акції благословення" (МОБ), повідомила 28-го вересня УНІАР.

Заздалегідь добрані пацієнти, в основному діти-сироти, ветерани Другої світової війни і колишні воїни-афганці, лікуватимуться у дев'ятьох медичних закладах Києва і в шпиталі літака.

Впродовж трьох тижнів перебування в Києві група медиків, що складається з персоналу МОБ і добровольців, огляне спільно з українськими лікарями пацієнтів з низько захворювань — в царині офтальмології, ортопедії, кардіології, стоматології тощо. Група, до якої входить 150 американських лікарів-професіоналів, 16 канадців, 12 сальвадорців, п'ять аргентинців, 26 білорусів і один норвежець, запропонує українським працівникам охорони здоров'я 40 медичних семінарів.

Летючий шпиталь нещодавно переобладнано найсучаснішою медичною технікою для того, щоб змогти задовольнити медичні потреби в будь-якому кутку світу. Переобладнання, фінансоване приватними особами і корпораціями Північної Америки, тривало 18 місяців і коштувало 25 млн. дол.

„Ми готові до спільної праці з американськими лікарями", — сказав на пресконференції з нагоди прибуття летючого шпиталя заступник міністра охорони здоров'я України Анатолій Картичєв. Він зауважив, що рівень кваліфікації українських лікарів є достатньо високим і подякував організаторам та учасникам операції МОБ за допомогу народові України в скрутний для нього час.

Медичний директор МОБ д-р Пол Вілліямс сказав, що ця акція МОБ в Україні не є останньою. Впродовж найближчих п'яти років відбудеться ще одна візита летючого шпиталя в Україну і не тільки до Києва, повідомив він.

Нагороджено студентів стипендією ім. М. Тереха

Ню Йорк. — В серпні 1996 року стипендію ім. Михайла Тереха признано двом студенткам журналістики: Джоді Валейді, студентці журналістики Нортвестерн університету, якій признано 3,000 дол. і Колін Керей, студенті університету в Сиракюзах, якій признано 2,000 дол.

Джоді Валейді з Рочестер Гіллс, Миш., — представниця третього українсько-американського покоління. Протягом останніх вакацій відбувала практику в Сан Бернардіно, Каліфорнія, де до місцевої газети писала звіти із спортових змагань.

Колін Керей з Людонвіллу, Н. Й., також з третього українсько-американського покоління. Вона член редакції університетської газети, залюбки дописує на музичні теми.

До аплікантів була вимога представити взірець написаних ними статтей, відпис осягів з університетських студій, автобіографію і есей на 500 слів на довільну українську тему.

Стипендією ім. Михайла Тереха, встановленою агентством Ройтерса в пам'ять їх працівника, активного члена УІА, заряджує Український Інститут Америки в Ню Йорку.

Стипендію призначується студентам журналістики українського походження. Агенство Ройтерса буде продовжувати цю стипендію річно, призначаючи на це фонди.

Помер П. Судоплатов

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Як повідомляє світова преса, у вівторок, 23-го вересня, помер в Москві у своєму мешканні генерал Павло Судоплатов на 89-му році життя. Як інформують, П. Судоплатов недавно був спаралізований і хворів довший час.

Його горезвісна кар'єра як передового совєтського старшини КГБ закінчилася із смертю Сталіна, коли П. Судоплатова враз із Лаврентієм Берією арештували і він провів 15 років у в'язниці. Офіційно „реґабілітували" його щойно у 1969 році. Для цілого світу, а зокрема для українців роля П. Судоплатова у нищенні передових осіб із протибольшевицького блоку стала загальновідома щойно у 1994 році, коли появилися книжкою його спомини, що їх після розповідей батька списав його син Анатолій. На англійську мову переклали ці дуже цікаві спомини американський журналіст Джеролд Шехтер і його дружина Леона і їх видало відоме Видавництво Літтл, Бравн і Ко. „Спеціяльні завдання — спомини небажаного свідка — совєтського шпигуна" викликали широку не ті-

(Закінчення на стор. 5)

Інж. М. Корчинський доповідав у Швеції

Піттсбурґ. — Інж. Михайло Корчинський був запрошений виголосити доповідь на міжнародній конференції у Стокгольмі, Швеція. Конференція, що відбулась в днях 4-6-го вересня ц. р., була зорганізована для відзначення 75-ліття Шведського металюрґійного товариства. Темою доповідей була ділянка термо-механічної обробки металів і заторкувала питання теорії, моделювання та практики цих процесів. Запрошені прелеґенти, фахівці із 15-ти країн, дали детальний образ розвитку цієї ділянки технології металів у світовому маштабі.

Темою доповіді інж Корчинського та його співавтора д-ра Станислава Заяця із Шведського інститут/ для дослідів металів було: „Технологічні та економічні користі вальцювання стального листа із тонких слябів". Практику безперервного відливу тонких слябів, товщиною 50 міліметрів, введено лише декілька років тому. Заслугу в цьому має американська сталева компанія „Нюкор", яка взяла на себе ризик ввести у практику нову, ніде не випробувану технологію. Цей ризик повністю себе виправдав. По-казано спроможність переробляти сталь із плинного стану до кінцевого продукту в безперервному потоці.

У висліді, кількість годин праці потрібних на випродукування одної тонни

(Закінчення на стор. 4)

В Україні

(З інформацій УНІАР)

СПОРУДЖЕНО ХРАМ ДЛЯ БУДДИСТІВ

ЧЕРКАСИ. — Тут закінчилося будівництво одного з найбагатших в Европі і єдиного в Україні буддистського храму, який лише трохи поступається за розмірами відомій буддистській святині в Ляосі. За інформацією керівників громади „Білий лотос", тут між двома пагорбами на березі Дніпра із землі було видобуто старовинну фігурку Будди. Це й визначило місце для будівництва храму. „Білий лотос" має свої громади-філії не лише у всіх регіонах України, але й у цілому світі. Наступного року на Черкащині відбудеться міжнародна конференція з проблем буддизму.

ПРИВАТИЗАЦІЯ ПІШЛА ПОВНОЮ ХОДОЮ

ЯЛТА. — Тут на ліцитації з продажу об'єктів комунальної власности продано всі об'єкти, виставлені на продаж. Загальна сума продажу 317,000 гривень. Початкові ціни хиталися від 588 гривень до 13,120 гривень. Найдорожче продано крамницю „Кольорит" у Місхорі — за 180,000 гривень, тобто приблизно за 100,000 дол. За словами заступника голови Фонду Державного Майна України Олександра Бондаря, згідно з законом, 80 відсотків від суми продажу надходить у міський бюджет Ялти і будуть використані для суспільних потреб.

ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ ЖЕРТВ БАБИНОГО ЯРУ

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма, прем'єр-міністер Павло Лазаренко та перший заступник голови Верховної Ради України Олександер Ткаченко з нагоди 55-річчя розстрілів українських громадян у Бабиному Яру поклали вінок до підніжжя пам'ятника жертвам фашизму. Президент Кучма у своїй промові закликав усіх „пам'ятати про цю трагедію, щоб вона ніколи не повторилася". Л. Кучма також нагадав, що 1-го жовтня — це дата проведення Нюрнберзького процесу „і ніхто не має права думати, що злочини нацизму буде забуто".

ПАРТІЇ РАДЯТЬСЯ

КИЇВ. — Представники 13-ох політичних партій провели спільну нараду з метою обговорення питань про внесення змін до закону про вибори та про політичні партії. Учасники зібрання намагалися визначитися, які думки переважають у питанні бачення ними майбутньої виборчої системи. Представники 10-ти партій висловилися за пропорційну систему виборів до органів влади, а ліберали, КУН і соціялісти — за мішану. Оголошено, що Рух і УНА, які не були присутні на нараді, також виступають за змішану систему виборів. Присутній на нараді Олександер Мороз зазначив, що закон про вибори, очевидно, проходитиме у Верховній Раді дуже важко.

ЗНИЖЕННЯ НАРОДЖУВАНОСТИ — ЗАГРОЗА НАД МАЙБУТНІМ

ОДЕСА. — Учасники 10-го з'їзду українських гінекологів, що проходив у санаторії „Україна", оцінили зниження народжуваности в Україні як загрозу над майбутнім, повідомила 30-го вересня УНІАР. Лікарі обговорили шляхи вирішення цієї проблеми, серед яких першочерговими названо ранню діягностику патології плоду, профілактику та застосування новітніх методів лікування хвороб жіночої репрудуктивної системи тощо. Фахівці висловили стурбовання і великим рівнем смертности серед немовлят віком до одного року та збільшенням кількости дітей, що страждають від спадкових захворювань. Обговорено проблему СНІД і шляхи допомоги дітям, що заражені цією хворобою.

РУМУНІЯ ОПІКУЄТЬСЯ МОЛДАВСЬКИМИ ШКОЛАМИ НА ОДЕЩИНІ

ОДЕЩИНА. — Румунія взяла на себе зобов'язання постачати підручники, наочні посібники та готувати фахівців для молдавських шкіл Кілійського району Одеської области, повідомила 30-го вересня УНІАР. Це рішення ухвалено після візити до Одеської области високопоставленої румунської делеґації, яка побувала у Кілійській районній державній адміністрації, селі Дмитрівка, де є молдавська школа. У Кілійському районі є три школи з молдавською мовою викладання, в яких навчається 913 дітей, майже всі вони — молдавани. Частина випускників згаданих шкіл навчається в технікумах та вищих навчальних закладах Молдови та Румунії. Однією з проблем учнів є придбання підручників латинкою, які виходять лише за кордоном.

СТВОРИЛИ СТУДЕНТСЬКУ БІРЖУ ПРАЦІ

СИМФЕРОПІЛЬ. — При Симферопільському Університеті створено Студентську біржу праці, повідомила 30-го вересня УНІАР. Тільки за перший день існування біржа, ініційована кримськими відділами Молодого Руху і Української Студентської Спілки, допомогла влаштуватися на працю 32 студентам. Представники Молодого Руху плянують також відкрити тут студентський храм Святої Тетяни Української Православної Церкви Київського Патріярхату. Вони вже ініціювали створення в університеті студентського парляменту.

В АМЕРИЦІ

ЄДИНОЮ ЦІЛЛЮ РЕСПУБЛІКАНЦІВ у Конгресі тому два роки було збалянсувати державний бюджет, але цього вони не змогли осягнути. Одначе у процесі намагань здобути свою мету, вони спромоглися вибороти цьому 104-му з черги Конгресові марку найбільше скупого Конгресу в історії ЗСА. Впродовж років на все, що могли республіканці спромогтися це поліквідувати не надто конечні програми та ще раз підтвердити, як важко будь-що змінити в федеральній урядовій дійсності. Все ж таки у пропонованому бюджеті на 1997 рік республіканці зуміли зменшити державні видатки на 53 блн. дол., але не змогли осягнути своєї визначеної мети — збалянсувати бюджет, як з небувалим ентузіязмом перебирали владу в Конгресі під керівництвом Нюта Ґінґріча.

У СВІТІ

БОСНІЙСЬКІ ВИБОРИ, КОТРІ мали стати приводом до зцементовання співжиття, у цій чотирирічною війною сплюндрований країні, та котрі заплямлено взаємними оскарженнями шахрайства, були затверджені західними офіційними чинниками, які займалися відбуттям тих виборів. Визнання цих виборів Організацією безпеки та співробітництва в Европі для багатьох було надією на перший крок у напрямку стабілізації, бо створило можливість введення нового національного уряду та парляменту в країні, що поділена на дві окремі політичні сили, базовані на етнічному походженні. Хоч ці вибори не були ані вільними, ані демократичними у західньому розумінні, то на думку Роберта Фровіка, колишнього американського дипломата, що є керівником згаданої комісії у Боснії, це були вибори, котрі можна визнати у цій ситуації.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-0180, e-mail: unaestat@travel.ios.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

За ким тягне „четверта домена“?

Америка — то така демократична країна, що іноді людині аж лячно стає. Бо хто з нас не переживав стану непевности, коли не знаєш, на яку ногу ступити? І так тоді хочеться, щоб хтось прийшов і поставив тебе „на сухе“, відкрив твої очі на довколишню дійсність, порадив, у який спосіб треба думати і діяти. Ба — мусиш сам! Самостійність — то серцевина американського стилю життя. Все вибирай сам — харчі у супермаркеті, одежу до сезону і також політичну орієнтацію.

З цим останнім взагалі проблема. Які критерії американці застосовують, схиляючись до однієї з двох партій — Республіканської чи Демократичної? Невже визначальним чинником є належність до певного соціяльного прошарку? Тобто, за цією логікою речей, бідніші завжди мали б підтримувати демократів, а багатші — республіканців? Це не може бути правдою, бо тоді треба було б визнавати марксистську „соціяльну теорію“ про боротьбу кляс як рушійну силу „об'єктивного“ розвитку суспільства. Так само нема підстав, принаймні покищо, стверджувати, що республіканці є ближчими для білих, а демократи — для чорних: І Билл Клінтон, і Роберт Дол мають прихильників як серед білих, так і серед чорних. Чорний республіканець Кларенс Томас є членом Верховного суду, а чорний Ален Кійз нещодавно висував свою кандидатуру на президента від Республіканської партії. Мабуть, жодна з цих двох партій не має монополії на істину, кожна час від часу каже щось добре і кожна час від часу помиляється.

Отже, нібито нема ніяких формальних спонук до політичного вибору. Він залежить від самої людини, від її світогляду, від того, наскільки глибоко вона розуміє життя, вміє читати „між рядками“, тобто спроможна осягнути контекст, а не лише факти, які, як знаємо, часто не відкривають правди, а навпаки, приховують її. Певна річ, не останню ролю у політичному виборі відіграє й конкретне становище людини в суспільстві. Робітник, який втратив працю, ледве чи буде підтримувати республіканців, які в його розумінні асоціюються з податковими полегшами для багатіїв.

Атмосфера свободи, вільного вибору повинна б віддзеркалюватися і в засобах масової інформації країни. Їх же й „четвертою доменою“ називають саме тому, що преса, радіо, телевізія є головними інструментами демократії, а їхня об'єктивність, неупередженість — надійна ґарантія якщо не суспільної гармонії, то принаймні — рівноваги. І якщо ця „четверта влада“ дозволяє собі якусь тенденцію, вліво чи вправо, то це ає всіма громадянами сприйматися як щось неприпустиме.

Ще десять літ тому вийшло друком спеціяльне дослідження політичних аналітиків Роберта і Лінди Ліхтер та Стенлі Ротмана. Документальною основою їхньої книжки („Еліта засобів масової інформації“) було опитування 240 журналістів провідних газет , журналів і телекомпаній — „Волл Стріт Джорнал“, „Вашінґтон Пост“, „Ню Йорк Таймс“, „Тайм“, „Нюзвік“, „Ю-Ес Нюз енд Ворлд Ріпорт“, Ей-Бі-Сі, Ен-Бі-Сі, Сі-Бі-Ес, Пі-Бі-Ес). Висновок: абсолютна більшість журналістів стоять не просто на боці демократів, але — ліберальних демократів.

Пізніше, в 1992 році, перед самими листопадовими виборами віцепрезидент Ден Квейл відверто звинуватив журналістів: „Ви вороже ставитеся до республіканця Джорджа Буша і активно сприяєте демократові Клінтонові“. Як на демократичну країну, це дуже й дуже серйозне звинувачення.

Необ'єктивність панувала і після перемоги Билла Клінтона, панує й сьогодні. Коли два роки тому республіканці здобули більшість в обох палатах Конґресу, то цього вони досягнули всупереч пресі, а не завдяки їй. Знаменитий „Контракт з Америкою“ не знайшов підтримки у більшості американських засобів масової інформації, але на спікера Палати Репрезентантів Нюта Ґінґріча преса напала, як тільки дістала найменшу нагоду кинути в нього болотом.

У чому ж справа? Може, мас-медія знає невідомі для нас факти, які свідчать, що демократи в усьому мають рацію? І чим більше ті демократи є лібералами, тим більше рації мають? То нехай і нам покажуть ті факти. А коли преса таких фактів не має, то чому не залишаєтья чистим, не замутненим ніякими тенденціями і упередженнами дзеркалом, в якому суспільне життя повинно відбиватися таким, яким воно є, а не таким, яким його хтось хоче бачити?

Микола Світуха

УКРАЇНА НА ШЛЯХУ СТАБІЛІЗАЦІЇ

Уведенням в обіг гривні в п'яту річницю державної самостійности Президент і Уряд України дали світові до зрозуміння, що Україна прямуватиме визначеним шяхом ґрунтовних економічних реформ з метою інтеґрації у всі структури світової економіки. Сприятливі умови для цього довго очікуваного рішення були створені зниженням рівня інфляції в літні місяці до 0.1 процента, поєднаним із стабільним курсом карбованця у відношенні до доляра. Зріст валютних резерв Національного Банку України (НБУ) до рівня близько двох більйонів долярів і значне збільшення обсягів міжнародної торгівлі України давали запевнення, що НБУ зуміє втримати стабільність гривні за умов дальшої підтримки з боку міжнародних фінансових інституцій.

Визначальні чинники

Успіх грошової реформи в Україні залежатиме від кількох взаємно співдіючих чинників. Це, насамперед, рішучість, з якою уряд наполягатиме на тому, що надмірні державні кредити, наприклад, для сплати заборгування за платні чи для фінансування постачання енергопродуктів, будуть вважатися недопустимими як такі, що стимулюватимуть інфляцію. Ця рішучість буде потверджена при реалізації гострого обмеження бюджетного дефіциту на 1997 рік до 2.4 відсотка ВНП, себто в рамках, узгіднених з Міжнародним валютним фондом (МВФ). Така ж тверда постава потрібна і для продовження реформ у державному секторі економіки.

Важливим механізмом для фінансування бюджетного дефіциту буде поширення ринку на державні бонди, розмір якого цього року зріс в дев'ять разів у відношенні до 1995 року. В плянах передбачено, що близько однієї третини бюджетного дефіциту буде покрито з продажі бондів НБУ, одна третина — кредитами НБУ і одна третина — позичками МВФ і Світового банку (СБ). Враховуючи попит, в 1996 році передбачено продати бондів вартістю до 850 млн. дол., а в 1997 поширити ринок до вартости понад 1,100 млн. дол. Якщо з по-чатком року річний відсо-ток на бондах становив 70 процентів, то завдяки контролі інфляції до літа він впав до 15-20 відсотків.

Зріст попиту на бонди НБУ свідчить про збільшення довір'я населення, а головно підприємців, до фінансової політики держави. Дотепер в торгах бандами НБУ мали право участи лише українські комерційні банки, які закуповували до 85 відсотків бондів НБУ. Громадяни України чи інших держав мусять робити замовлення через українські банки. Все ж існуючі адміністраційні вимоги і неясність законів про оподаткування прибутків з продажу бондів не сприяли залученню інвестицій чужоземних банків. Саме стабільність курсу гривні, сполучена з реформами банкового сектору, створить важливі передумови для поширення ринку державних бондів України.

Гривня потребує довір'я

Згідно з недавнім оглядом банкового сектору на початку липня в Україні діяло 219 комерційних банків, хоч багато з них є надто слабими, щоб викликати довір'я західніх фінансових установ. Авторизовані фонди кращих сто українських банків разом становили суму 171.8 млн. екю (европейська валюта), при чому лише п'ять банків мали фонди понад 5 млн. екю. Хоч загальна сума заощаджень населення в банках зросла за шість місяців від початку 1996 року на 27 відсотків, такі депозити оцінюють як лише малий відсоток заощаджень населення. Більшість заощаджень кружляє у тіньовій економіці і дотепер ніколи не потрапляла в банкову систему держави.

Саме тому пов'язання вартости гривні до курсу доляра в наперед визначених межах сприятиме посиленню довір'я населення до українських державних грошей, отож працюватиме для обмеження „тіньової економіки". Її маштаб оцінюють майже на 100 відсотків ВНП, який є головною основою для плянування фінансової політики держави. В міру збільшення довір'я населення до гривні, іноземна валюта, якою часто фінансуються тіньові трансакції населення, поступово збагачуватиме торговельні операції відкритої економіки. Це, в свою чергу, сприятиме збільшенню дуже потрібних інвестицій внутрішнього і закордонного капіталу.

Більшість держав з перехідною економікою успішно контролює тимчасове коливання вартости своєї грошової одиниці на біржах, визначаючи вузькі межі, в яких такі коливання не викликатимуть інтервенцій. Коли ж ринкова вартість виходить поза такі межі, Національний банк намагається втримати балянс шляхом купівлі чи продажу грошей на біржі, вживаючи для цього свої валютні резерви. В дійсності ряд складних економічних факторів устійнює ринкову вартість кожної грошової одиниці у відношенні до інших. Для прикладу, протягом 1996 року 13 европейських грошових одиниць впали на вартості у відношенні до доляра ЗСА, при чому донедавна сильні швайцарський франк і японська єна втратили більше, ніж чотири відсотки своєї вартости. Натомість найбільший зріст вартости за вісім місяців виказали доляри Австралії і Нової Зеляндії.

Експорт — імпорт

Важливим чинником для української гривні буде позитивний балянс міжнародної торгівлі України. За перших шість місяців 1996 року обсяг закордонної торгівлі сягнув суми 18.4 блн. дол., при чому вартість імпорту (9.6 блн. дол.) переважала вартість експорту (8.8 блн. дол.) на 800 млн. дол. Це обіг на 23 відсотки більший, як за відповідних шість місяців 1995 року. Зокрема відрадним треба уважати зріст торговельного обігу України з країнами Західньої Европи на 50 відсотків, а з усіма державами поза рамками СНД — на 33 відсотки цілости в 1995 році до 23 відсотків за шість місяців 1996 року. Це показники того, як Україна поступово виборює справжню економічну суверенність в колі народів світу.

У першій половині 1996 року Росія закуповувала 37 відсотки вартости українського експорту і постачала 44 відсотки імпорту. Серед інших важливих ринків збуту української продукції слід згадати ЗСА (5.4 відсотка), Китай (4.3 відсотка), Німеччину (4.4 відсотка), Великобританію (3.9 відсотка). Треба відзначити зріст вартости експорту заліза і сталі, продуктів машинобудівельного і електричного секторів економіки. Головними джерелами імпорту, крім Росії, були ЗСА (8.3 відсотка), Великобританія (6 відсотка), Німеччина (5.8 відсотка).

Участь України 13-го вересня ц. р. в нарадах держав Центрально-европейської асоціяції вільної торгівлі (відомої як ЦЕФТА), якої засновниками стали Польща, Чехія, Словаччина, Мадярщина і Словенія, є дальшим кроком її інтеґрації в европейську економіку. Її заява про бажання включитися до цього союзу була прийнята позитивно, адже приєднання України майже подвоїти теперішній ринок ЦЕФТА. Заяви про вступ до цього союзу подали вже Румунія і Болгарія, а після нормалізації політичної ситуації можна сподіватися приєднання Хорватії, Боснії, а то й Сербії. Залучення України в такий центрально-европейський форум вільної торгівлі прискорить структурні зміни в головних секторах її економіки і сприятиме майбутньому приєднанню до Світової організації торгівлі.

Зінаїда Дегтярьова,
Запоріжжя

Я — українка

II

Йдемо з сестрою далі. Ще одна гуща. Збирають якісь підписи. Виявилося, реєструють громадян УНР для скликання Національного конґресу. Ще до кінця не уяснивши всі подробиці історії створення Народної Рес-публіки, я записалася також. Мене наче щось потягну-ло. Відчула, що треба!

Повернувшись до Запоріжжя, під великим секретом (!) сказала про це тільки найближчим: „Я в таке встряла, в таке..." Погортавши історії України, дізналася, щоправда, в комуністичному насвітленні, що то за визначна дата була. То ще декого потайки заґітувала записатися.

У цей час на Запоріжжі почалися розмови про підготову до святкування 500-річчя козацтва. Працюючи в школі, підготувала концерти на цю тему, виступила з учнями і в інших школах. Так я, вхопивши „вірус" патріотизму від колони, почала виховувати це почуття в інших.

Ранньою весною 1991 року з Івано-Франківського до Запоріжжя приїхала чоловіча капеля „Червона Калина", мешкала біля нашої школи. У бесіді з учасниками капелі я дізналась про зовсім інше висвітлення поняття „бендерівець". І тут я повернулась обличчям до людей зі західньої частини України. Обмінялася адресами з капельою, листувалися. В наступний приїзд капеля подарувала козацькі костюми для виступів моїх учнів. Тепер я бувала на зібраннях, мітингах, де чула сміливі заклики до боротьби за незалежність. Коли страйкували вчителі міста, очолила страйковий комітет школи.

У квітні 1991 року прочитала оголошення в газеті, що в Запоріжжі засновано Союз Українок. Вирішила вступити до нього. Подружилася з вихідцями із західніх обастей України. Свідомість моя поступово росла.

Пройшов рік після зустрічі з колоною. Проголошення незалежности України в серпні 1991 року я зустріла в демократичних лавах вже як активістка.

А в грудні 1991 року в складі делегації побувала на 1-му з'їзді СУ України. Скільки тут було нового дивного! Я, маючи вже онуків, вперше в житті побачила „миколайчиків". Для мене вони ще нічого не значили. Я і раніше в крамниці купувала печиво у формі рибки, коника. Я з подивом спостерігала, з яким захопленням мої приятельки-вихідці із західних областей — тримали їх в руках, раділи їм, як коханим лялечкам! Мені незрозуміло було, чому у них таке ставлення до того печива? Що воно для них значить?

Вперше я чула і в колі разом з делегатками західніх районів до глибокої ночі співала „Нова радість стала" та інші колядки.

Багато чого я ще дізналася, побачила, почула вперше в немолодому уже віці.

Наприклад, мені незнайомі були слова „Великдень", „писанка", тощо. Я знала „Пасха", „крашанка". Тому пішла на лекцію до майстерні писанкарки, передплатила журнал „Писанка". Сама навчилася і учнів, знайомих навчила фарбувати не тільки крашанки, а й розписувати мальованки, дряпанки, крапанки та прості писанки.

Відкрила для себе досі незнаний світ, такий барвистий, багатий. Тільки тепер я почала знайомитися із народними звичаями, святами. А виявилось їх чимало! Совєтські свята з їх одноманітним застіллям виглядають сірими, нецікавими.

А як багато значила для мене перша поїздка до Галичини на всесвітній конґрес Союзу Українок! Я поривалася в той край, знала, що дістану там новий притік патріотичної енерґії.

Я була в захопленні від тих людей — такі талановиті, працьовиті, майстровиті і до безтями віддані своїй Вітчизні.

Через три роки після зустрічі з колоною я очолила Запорізький Відділ Союзу Українок. Тепер можу сказати про себе: я — націоналістка. І вже твердо впевнена, що Україна повинна бути самостійною державою, а не колонією Росії, українська мова, а не російська — державною.

Пояснюю дітям, несвідомим дорослим, що земля прекрасна, бо на ній багато різноманітних рослин, тварин, птахів. А якщо зникає, наприклад, якийсь птах, то його записують у „Червону Книгу", оберігають, що не загинув, щоб не одні ворони саркали, а тішили нас співом різні пташки. Дбають про те, щоб нащадкам залишити якнайбільш різноманітний світ тварин і рослин.

А тут щезає цілий народ — українська мова, культура. Як співають пташки по-різному, так і народи повинні говорити різними мовами, мати власні культури. Треба бити на сполох, щоб не довелося записувати в „Червону Книгу" цілий народ!

Чи може бути гармонія землі без такого великого і багатого на минулу історію краю, як моя рідна земля — йменння якій Україна?

Саме після зустрічі з колоною почалося моє переродження із звичайної „совєтської жінки" в патріотку України. Низький уклін колоні, кожному, хто йшов тоді в ній в 1990 році вулицями Запоріжжя. Дякую, що розбудили в мені національні почуття, що запалала, а не згасла ледь жевріюча любов до свого, до рідного. Відтоді я відчула в собі людську гідність, причетність до великого і прекрасного народу. Я — українка.

З ЛИСТІВ З УКРАЇНИ

Школа–інтернат потребує допомоги

(До Маріяна Коця)

В Артемівському, колишньому Бахмуті на Донеччині, є єдина українська школа-інтернат для сиріт, директором якої є Андрій Тупиця. Оце уривки з його листа:

„В нашому місті нарешті створено своє українське телебачення. Іван Бірчак приклав до цього багато зусиль. Очолює Лабенський. На жаль, мої шкільні проблеми не дають часу активно з ними працювати. Але ми в своїй школі і за її межами робимо чимало у вихованні дітей в українському дусі. В минулому році провели два великих обласних семінари: вчимо вже інших, як відроджувати українську мову, як виховувати патріотів України. Наші діти пишаються своєю школою, люблять її, що вона така знана й авторитетна. Я теж задоволений, що наша українська школа має найкращі умови серед інших, що й діти наші найкраще виховані, що з різних змагань завжди приносять грамоти і нагороди.

8-го вересня відзначали 425 років нашому місту Бахмуту, нині Артемівське. Наші діти теж готувалися й брали участь в колоні „Рідна Україна". А по дорозі до школи дітки за власним бажанням співали українські пісні. Перехожі теж співали разом. Видно, ще не вмерла в людях українська душа, хоч і занадто зрусифікована. А ввечорі водив дітей-сиріт на атракціони, для них хоч це безкоштовно.

Дуже вчасно, якраз до 1-го вересня, отримали від вас дев'ять скринь з одягом, взуттям, спортовими речами. Велика подяка вам, Катрусі Коць і Лесі Сененко, які зробили для наших діточок таке добре діло. Також отримав від вас із Харкова пакунок з листами і двома книжками „Історія України в іграх" Теодосія Самотулки. Одну подарував нашому завідуючому відділом освіти, щоб могли користуватися в інших школах. Він теж дуже патріотично наставлена людина, багато робить для України. Другу залишив у школі — користуються вихователі, вчителі, діти, батьки.

Для нас це велика підтримка, адже фондів немає вже навіть на харчування і одяг. То тепер хоч будуть діти більш-менш вдягнені. А в цьому році дійшла ще одна група сиріт з дитячого будинку. Їх 20 і всі вони прийшли до 1-ої кляси. На жаль, у всіх посилках багато речей для підлітків і майже немає для хлопчиків і дівчаток від 6 до 10 років. Турбує нас і взуття. Скоро зима, а багатьом, особливо малечі, і вийти на вулицю буде ні в чому. І гірко, і навіть соромно писати про таке життя, але ж приходиться кожен день дивитися на 200 вихованців, що чекають від мене щось краще. Кожна дитина і так має свою трагедію: ні батька, ні матері, а тут ще й така лиха година.

Сьогодні тільки розподілили одяг і взуття. Цілий тиждень митниця не давала на це дозволу. Роздали так, що дісталося майже кожній дитині. А великі речі подарували в багатодітні сім'ї старшим братам і сестрам, які вже закінчили нашу школу рік тому, а то й більше. Дуже багато добротних речей, видно, що люди допомагають від всього серця.

Шановний п. М. Коць! Ще раз дякую за Ваше постійне піклування про нас. Допомагайте і надалі, чим зможете, поки Україна підніметься з колін. Адже коли горить будівля, то спочатку всі гуртом гасять пожежу, а вже потім находять винних. Так і сьогодні: треба рятувати наше майбутнє — дітей, а історія і Бог усім за все винагородить".

* * *

Слова директора Тупиці повністю унагляднюють потребу допомоги сиротам цієї української школи-інтернату. Кошти пересилки обходяться в тисячі долярів для письменників у Харкові й звідтіля в Артемівське. Тільки об'єднано можемо тягнути оцей віз. Допомогу й матеріяли для телевізійних програм слід слати до: 343400 Україна, Артемівське, Донецька область, вул. Щорса 84, Бірчак Іван.

Одяг, взуття для дівчат і хлопців віком 6-17 років просимо слати до: 3434000 Україна, Донецька область, м. Артемівське, Школа-інтернат, вул. Чапліна 1, Тупиця Андрій, дир.

Хто неспроможний безпосередньо висилати чи бажає тільки фінансово посприяти, просимо слати на адресу: M. Kots, P. O. Box 33, 77 Beechridge Rd. No. 1 Lexington, N. Y. 12452.

Анатолій Камінчук

Яка прекрасна мить...

Серед заквітчаних дерев
Стоїть з дитятком Богородиця.
Кому померти, той помре,
Кому родитись, той народиться.

Сто літ зозуля накує,
На обрій зійде зірка-вірниця.
На зміну батьку син встає —
Мій рід ніколи не закінчиться!

* * *

Яка прекрасна мить,
Яка чудовна днина!..
Вже вільна Україна,
Над Україною ангел летить.

Уже народ не спить,
Хоч рання ще година...
Так, вільна Україна,
Над Україною ангел летить.

І прапор майорить,
Жовто-блакитна зміна...
Постала Україна.
Над Україною ангел летить.

...Така жадоба жить,
Стрічає мати сина...
Вже вільна Україна.
Над Україною ангел летить.

УКРАЇНСЬКЕ ВІЙСЬКО СЬОГОДНІ

Українське військо через сочку фотоапарату

Наш відомий фотограф і кіномистець Ярослав Кулинич, який не пропускає ніколи нагоди записати на плівку усі важливі історичні події українського життя, перебував літом цілий місяць в Україні, щоб зафіксувати радісне 5-річчя нашої державности і рівночасно зняти фільм про мілітарні сили молодої нашої держави, зокрема про її Національну Ґвардію.

Діставши окремий дозвіл на це від Міністерства Оборони України, він мав можливість свобідно порушатися, знімати та втішався опікою військовиків, де б він не побував. А його шлях провадив через Львів, Бережани, Стрий, Тернопіль, Коломию до Чернівець, Києва, Чернігова і вкінці на Крим.

Перебуваючи в Києві, Я. Кулинич записав на плівку своїх апаратів величаві святкування 5-річчя незалежности, святкування серед військових частин, а зокрема Національної Ґвардії, яку він уважає передовим військом із патріотичним українським духом та українським командуванням. Він надіється виготовити двогодинний фільм про НҐ, але включити там також кадри про інші військові частини, а зокрема про фльоту.

Я. Кулинич відвідав тепер редакцію „Свободи", озброєний у сотки світлин, з яких ми мусіли вибрати дослівно декілька зразків, щоб дати нашим читачам тільки поверховний погляд на працю, яку він виконав. Зі захопленням розповідає при тому наш кіносвітливець про зустрічі з вояками, про українізацію зокрема Національної Ґвардії, про розмови з українцями на Криму та „затяжну боротьбу", яку вони мусять зводити з мешканцями-росіянами.

Все однак є цікаве, оптимістичне, навіть із такими враженнями, які наш кінематограф привіз із Криму. Він просить при нагоді розмови подякувати на сторінках нашого щоденника від нього підполковникам НҐ Олександрові Лебащукові зі Львова і Валерієві Королеві з Києва за їхню теплу опіку в часі фільмування.

На світлинах: В першому ряді зліва вниз Штаб Українських Збройних Сил на святкуваннях 5-річчя державности, Українські війська на Хрещатику, члени Українських Морських Сил на кораблі „Славутич", вправи з танками у Львові, частина старшин Чорноморської фльоти на Криму. Другий ряд: заприсяження військовиків у Тернополі, біля них полк. О. Веркута, боєвий корабель „Луцьк", іспити для підвищення ступнів військовиків у Львові, кіномистець Я. Кулинич з ком. Комарницьким і підполк. Лобою, боєві вправи Національної Ґвардії у Львові. Третій ряд: відзначування 5-річчя Державности в будинку офіцерів у Києві, боєві вправи Національної Ґвардії у Львові, члени гарматнього полку у Тернополі.

Усі світлини: Я. Кулинича.

Філядельфія соборно і величаво відзначила 5-ту річницю Незалежности

Старанням Громадського комітету для відзначення п'ятої річниці незалежности України, при співпраці проводів УСО „Тризуб" і Українського Освітньо-Культурного Центру, у Філядельфії відбулися успішні відзначення згаданої річниці в суботу, 24-го серпня, в УОКЦентрі і в неділю, 25-го серпня, на „Тризубівці" в Горшам, Пенсильванія.

Програма в УОКЦентрі почалася о 5-ій год. по пол. фільмом „Співуче поле", який показав присутнім гарний концерт музики, співу і народних танців з нагоди відкриття амфітеатру в Києві. В 6-ій год. почалася формальна програма відспіванням національних гимнів, які з відчуттям відспівала Оленка Геймур. Наступною точкою програми було відчитання Марком Клосом Акту проголошення незалежности України Верховною Радою 24-го серпня 1991 року. Члени Пласту і СУМ-у своїм апелем вшанували національні гимни і Акт проголошення незалежности України.

Амбасадор Юрій Щербак з промовою.

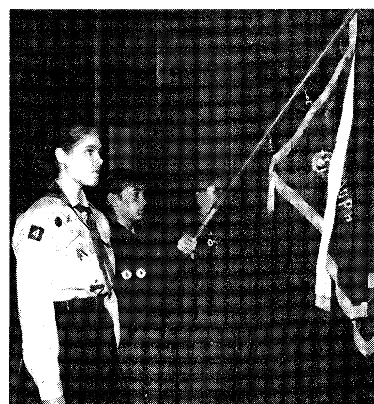
Американський парашутист з українським прапором над футбольним грищем „Тризубівки"

Вступну молитву провів Владика Володимир Паска, а імпрезу відкрив голова Громадського комітету, інж. Методій Борецький. Відтак майстер церемонії Роман Дубенко відчитав листа-привіт від Президента ЗСА Билла Клінтона, а мгр Уляна Мазуркевич — привіт від губернатора Пенсильвенії Тома Ріджа. Після цього з коротким привітом виступив конгресмен Джан Факс, який при тій нагоді передав американський прапор для УОКЦентру. Головну промову виголосив достойний Посол України до ЗСА д-р Юрій Щербак, яку публіка часто перевирала гучними оплесками. Достойний Посол також передав українській громаді Філядельфії привіт і щирі побажання від Президента Леоніда Кучми.

Опісля солістка Олена Геймур при акомпаньяменті Ірини Пелех-Зварич відспівала чотири пісні: „Сициліянка" (муз. Дж. Верді), „Місяцю-князю" (муз. В. Барвінського), „Айстри" (муз. М. Лисенка на слова О. Олеся) і „Україно, любов моя" (муз. І. Шамо на слова Д. Луценка). Відтак танцювальна група „Монік Летарей", що складається виключно з чужинців, які шанують український танок, відтанцювала в'язанку українських народних танків. Декляматорка Надя Петрик з відчуттям віддеклямувала вірш Ольги Гриньків „Україні в п'яту річницю незалежности".

Програму вечора добре доповнив чоловічий хор „Прометей", що під проводом диригента Нестора Кизимішина відспівав п'ять пісень: „Стрілецьким шляхом" (муз. М. Гайворонського), „Встає хмара" (обр. В. Ємця на слова Т. Шевченка), „Гайдамацька пісня" (муз. К. Стеценка на слова Т. Шевченка), „За тебе, Україно" (муз. С. Людкевича на слова В. Щурата) і „Воскресла" (муз. Е. Садовського на слова М. Федчишина).

Кінцеву молитву вечора провів Протопресвітер о. Іван Миронко. Присутніх в УОКЦентрі було до 400 осіб.

Члени Пласту віддають шану національним гимнам.

Різноманітна розвагова програма відзначення п'ятої річниці незалежности відбулася також в неділю, 25-го серпня, на „Тризубівці" в Горшам. У ній виступали танцювальний ансамбль „Волошки", музичний ансамбль „Льв'яни" та дует Люба і Микола. Відбулися також спад трьох парашутистів з українськими прапорами, повітряні скоки для дітей (Moon Walks), продаж мистецьких виробів. Були добірні страви і напитки, як також нагода для молоді потанцювати при добрій оркестрі „Львів'яни". Функцію майстра церемонії сповняв д-р Володимир Карпинич, а присутніх було 1300 осіб, між якими багато молоді.

Відзначення згаданої річниці приготовив Громадський комітет в складі: інж. Методій Борецький — голова, Юрій Наконечний, інж. Борис Захарчук і інж. Юрій Іхтярів — заст. голови, інж. Мирон Білас, Михайло Ковальчин, мгр Ігор Кушнір, д-р Евген Новосад, інж. Михайло Нич, Звенислава Романів, ред. Осип Рожка і Володимир Сімків — члени.

До комітету наспіли письмові привіти від ВПреосв. Архиєпископа Стефана, Архиєпископа Антонія, федерального сенатора Арлена Спектора, стейтового сенатора Стюарта Грінфілда і телефонічний — від мейора Едварда Ренделла.

На мій погляд, програма в УОКЦентрі була дещо задовга, а виступ „ляльки" не належав до в'язанки українських народних танців і без нього можна було обійтися. Танцювальний ансамбль хоч не був на висоті дня, але в ньому всі танцюристи є чужинці (які люблять український танок) і тому їх виступ можна виправдати.

З нагоди річниці української незалежности, над публічною дорогою біля Українського Освітньо-Культурного Центру висів плякат, на якому було написано: „Celebrate With Us — Ukrainian Independence Day — August 24".

В суботу, 24-го серпня, на будинках українських організацій і деяких приватних домах українців та американців українського походження майорів наш український національний блакитно-жовтий прапор поряд зоряного американського.

Українці Філядельфії та околиць розуміють вагомість відзначування п'ятої річниці незалежности України і вповні сповнили свій національний обов'язок та масово прийшли на ці небуденні урочистості, що відбувалися в УОКЦентрі і на „Тризубівці".

Методій Борецький

Бостонська громада зложила 7.500 долярів на монастир Пресвятої Родини в Гошеві

Монастир Згромадження Сестер Пресвятої Родини в Гошеві заснований у 1911 році Митрополитом Андрієм Шептицьким, дуже успішно розвивався до війни. Сестри опікувалися сиротинцями в Чорткові, в Долині, мали новіціянський дім в Гошеві, як рівнож мали доми в Стрию, Львові, Ходорові і до катастрофи 1946 року у 28-ми домах, котрі були власністю сестер, їх нараховувалося 150.

З приходом комуністичної влади настав тяжкий час для сестер, однак, завдяки твердій вірі, добрій організації, дисципліни та покликанню, багато сестер пройшло з вірою через тяжкі тюрми, Сибір і багато покінчили мученицькою смертю в комуністичному режимі.

Чин Згромадження Пресвятої Родини не є дуже знаний і популярний в діяспорі тому, що мало сестер залишилося в живих, а котрі залишилися, ті не покинули свою рідну землю, а пішли в підпілля і працювали для Бога, Церкви і України, про що грядущі покоління довідаються з їх споминів.

Бог вислухав молитви сестер і цілого українського народу: Україна стала вільною. Ворог знищив надбання сестер, котрі опинилися на волі, без жодних матеріяльних засобів. Влада не повернула сестрам ані будівлі, ані майна колишнього монастиря, тому Згромадження Сестер Пресвятої Родини рішило, що ми мусимо мати монастир, в котрім усі бажаючі, що посвятили себе Богові, вірі та Євангелію, мусять мати місце для згромадження. І такий монастир вирішено будувати.

Вже 30 листопада 1991 року наша спільнота без надими, без жодної матеріяльної помочі почала будову нової обителі, яка повинна стати твердинею для відродження духовности, культури і національної свідомости України.

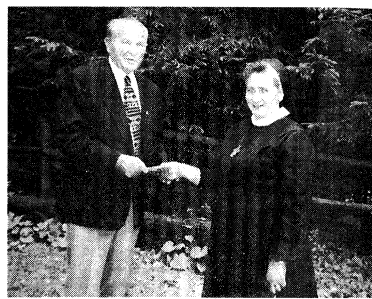
Тут також треба підкреслити, що почин будови схвалила наша церковна ієрархія: глава Української Греко-Католицької Церкви Верховний Архиєпископ Львова для українців Патріярх Мирослав Іван Кардинал Любачівський, Митрополит Володимир і Єпископ Софрон; всі вони в своїх проповідях відзначували наше Згромадження похвальними словами і благословили місце, де буде поставлено монастир.

Помимо всіх похвал, Божого благословення, фактом було, що сестри почали будувати монастир майже без жодних матеріяльних засобів, однак вони залишилися в молитвах, надії і твердій вірі, що Бог нам допоможе.

І дійсно сталося чудо. Сьогодні ви побачите на трьох гектарах землі три великі будови, а саме: великий будинок монастиря, другий будинок — Культурний Центр, а третій — для господарки; і цей третій будинок майже цілий час будував монстир, бо в ньому на самому початку сестри утримували три корови, коня, три великі свині, кілька поросят, кури, гуси, індики і качки. Це могли продавати, а найголовніше, що сестри дістали сорок вояків, котрі працювали без винагороди, а лише за харч.

Ініціятором і справою будови цілий час і далі займається енергічна, здібна і працьовита, щиро віддана Богові й Україні, зі щирим серцем і душею сестра Анатолія Дмитришин, настоятелька Гошівського Монастиря. Про її щирість і доброту не можна словами описати, тільки можу сказати: щасливий Чин Згромадження Пресвятої Родини, що має таку провідницю, а Україна, що має таку щиру українку та патріотку.

Монастир перейшов лише 75 відсотків будови тому, що економічна ситуація в Україні ще дуже тяжка. Сестра Анатолія журиться докінченням будови монастиря. Перебуваючи в монастирі два дні, в розмові зі сестрою я довідався, що наша церковна ієрархія в Україні й діяспорі майже нічого матеріяльно не допомогла, запізнавшись зі ситуацією і обставинами будови монастиря. Тому звертаюся до всіх людей доброї волі і щирого серця: допоможіть сестрам докінчити будову. Пожертви, які ви складали в своєму житті, не зроблять вас так щасливими, як ці пожертви, які ви зложите на цей монастир. Це я говорю з переконання, а ви зложіть, і переконаєтеся.

Д-р Іван Дідюк передає 7,500 долярів Сестрі Анатолії на будову монастиря Згромадження Святої Родини в Гошеві, Україна.

За всі ваші пожертви сестри складають вам подяку і схиляються перед вами. Віддячитися вони можуть тільки молитвою, але наш Небесний Отець винагородить вас краще, і Його нагорода буде вічною. Бо ця справа, до якої ви причинилися, не помине по віки, бо вона є на славу Божу. Тож нехай Господь благословить вас і вашу родину, покриє вас своєю опікою і благословить на многії і щасливі літа.

В розмові зі сестрами, котрі не мають слів похвали і подяки для наших людей в Україні, які вони жертвенні, всю фізичну працю віддають для Церкви, однак матеріяльно не можуть помогти, бо їм самим потрібно матеріяльної помочі. Однак віримо, що часи зміняться на краще.

Я ще раз звертаюся до читачів цих рядків: ласкаво прошу — допоможіть, як тільки ваша змога.

Мені особливо припала честь зайнятися в Бостоні збіркою на цю велику ціль для Бога і українського народу.

Всі жертводавці дістануть подяку від сестер, а гроші можна відтягнути від податку.

Чеки висилати на адресу:

Ukrainian Fraternal Federal Credit Union, P. O. Box 185, West Roxbury Post Office, Boston, MA 02132-0185.

Д-р Іван Дідюк

До сьогодні пожертви зложили такі особи:

3,500 дол. — д-р Іван і Йосифа Дідюк, 1,000 дол. — кредитівки в Бостоні, 500 дол. — Леонід і Соня Грінченко; по 250 дол. — Антін і Юлія Галонжки, мгр Петро Волощук; по 100 дол. — д-р Андрій і Мотря Головінські, д-р Тарас та Іванна Ганушевські, д-р Марія Т. Дідюк, д-р Ярослава Рожанковська, д-р Еміль Клюфас з родиною, Дмитро Мельник, Дмитро і Ярослава Галонжки, Христина Дідюк, Іван Йосиф Дідюк, Михайло Дідюк, інж. Богдан і Таня Смолинські, Анна Баран, Володимир Федорів з родиною, Ярослав і Л. Пушаки, Катерина Баран, Іван Банадига і Марія, Володимир Зозуля з родиною, Володимир Гетьманський з родиною; по 50 дол. — Йосиф і Станислава Шимановичі, Стефан Кос, Петро Гетьман, Петро і Ярослава Брикси, Йосиф і Евгенія Кутаки, Петро Николишин; 20 дол. — Алєксандер і Барбара Кревки.

Молимося за вас, просимо Божого благословення для вас і ваших родин. Нехай Мати Божа опікується вами.

Сестри Пресвятої Родини

Велика потреба в Україні

Відомо, що шкільництво в Україні потребує змін на краще. Прикро слухати, коли українська дитина відповідає вам у чужій мові, бо ще й дотепер часто вчиться в школі не на своїй рідній. Це явище дуже видне у східній і південній Україні. В українській державі це мусить зникнути. Державна українська мова має зайняти належне їй місце. Але ніщо само з себе не постає. До цього треба докласти рук. Потрібні підручники в українській мові, різні шкільні матеріяли і відповідно вишколені вчителі. Потрібно й українського національно-свідомого і повного жертвенности духа. Чи все це маємо? Скажіть правду: — ні. Тому перед нами велике завдання. Спільними силами подолаємо трудноші.

Українська Світова Спілка Професійних Учителів (УССПУ), ідучи за своїми гаслами: „За світову єдність і відродження українського народу, української культури і української освіти" і „Вчитись, вчити, виховувати", взяла на себе деякі зобов'язання і їх здійснює. Одно з останніх — це переклад на українську мову найпопулярнішого підручника хемії для американських середніх шкіл. УССПУ є зареєстрована в Україні і підписала договір співпраці з Міністерством Освіти України.

Оригінал підручника був запрезентований першому заступникові міністра освіти д-рові Андрущенкові, який мав промову на 4-му Світовому з'їзді УССПУ в Києві минулого року, в його канцелярії під час зустрічі делегації УССПУ. Цей підручник йому дуже сподобався і він виявив бажання починати в цій ділянці працю та навіть дістати деяку фінансову допомогу від держави.

Для співпраці у цій справі крім Міністерства Освіти України дали свою згоду проф. Ладижинський і проф. І. Грималюк (Україна). З Америки: д-р С. Трофименко, д-р І. Масник, д-р Я. Заліпський, д-р О. Попович, д-р Н. Пазуняк, С. Караванський, інж. М. Недаткевич, мгр І. Харамбура, мгр З. Квіт; З Канади — д-р Яр Славутич.

7-го вересня ц. р. відбуто перше засідання в гостинній домівці Т-ва Інженерів в Українському Центрі у Філядельфії. По діловій дискусії над різними зв'язаними з цим справами вирішено перекласти на українську мову частини першого розділу підручника, де найбільше хемічної термінології. Цей зобов'язання взяли на себе д-р О. Попович, д-р І. Масник, д-р С. Трофименко і д-р Яр. Заліпський, і цей процес вже відбувається. По перекладі ці частини вишлемо до Міністерства Освіти України для його завваг і дальшого рішення. Хочемо додати, що американське видавництво підручника прихильно поставилось до цієї ідеї, і ми дістанемо „копі райт". Це також є у процесі здійснення.

Ініціятивна група перекладу найпопулярнішого підручника хемії для американських середніх шкіл на українську мову (зліва, в першому ряді): Мгр Зиновій Квіт, д-р Я. Заліпський; (у другому ряді, зліва): д-р І. Масник, інж. М. Недаткевич, д-р О. Попович, д-р С. Трофименко і мгр І. Харамбура.

Цей підручник задумується поширити головно у східних і південних частинах України, де наші діти ще далі вчаться на чужій мові. Врятуємо українське шкільництво — врятуємо Україну. Українське вчительство Америки й Канади закликаємо вступати у ряди УССПУ і бути нам допоміжним, а нашу громаду просимо про моральну і матеріяльну допомогу.

Свої думки і поради просимо висилати на адресу: UWAPE, Attn. Z. Kwit, 804 N. Woodstock Str., Philadelphia, Pa., 19130.

УССПУ

У КУЛУАРАХ НЮЙОРКСЬКОЇ СТЕЙТОВОЇ політики ніхто немає таких впливів, як сенатор Алфонс Д'Амато, це стверджують не тільки його співпрацівники, але і всі кому будь-коли приходилось мати справу з стейтовим бюрократизмом в Олбані. Впродовж трьох десяток років своєї політичної кар'єри А. Д'Амато зумів щедрою рукою допомагати будь-кому, то ж не диво, що коли йому потрібно допомоги, він її отримує. Аналітики стверджують, що ніхто інший з американських сенаторів не є так широко впливовим на політику свого стейту, як А. Д'Амато. Навіть такі популярні та шановані сенатори, як Джейкоб Джевітс і Патрик Мойниген ніколи не мали такого впливу в Олбані, як А. Д'Амато.

Три клени — трьом подіям

Починаючи з 1951 року, молодь ОДУМ-у влаштовує річно свої зустрічі як на оселях ОДУМ-у, так у містах, де існують найбільш активні філії. Цього року зустріч ОДУМ-у Америки й Канади відбулася на Лейбер Дей вікенд на оселі ОДУМ-у „Україна", коло Лондону в Канаді. В п'ятницю вечором відбулася вечірка молоді, а в суботу — спортивні змагання з гольфу, відбиванки, бейзболу та ювілейний бенкет, на якому було понад 500 осіб. Зустріч ОДУМ-у була присвячена 5-ій річниці незалежности України та 20-річчю існування оселі ОДУМ-у „Україна".

Святкування відкрив голова ювілейного комітету, довголітній голова Товариства Одумівських Приятелів Іван Данильченко, а господарем вечора був голова ЦК ОДУМ-у Віктор Ліщина. Почесними гостями зустрічі ОДУМ-у були віцеконсул України Анатолій Алексієнко, Єпископ Української Православної Церкви Юрій, голова УДРП та член управи Фундації ім. Івана Багряного, яка видає „Українські вісті" в Детройті, Олексій Коновал, голова „Козубу", одна з редакторів журналу ОДУМ-у „Молода Україна" та диктор радіопередач ОДУМ-у в Торонто Валентина Родак, голова Товариства ОДУМівських Приятелів в ЗДА Олександер Полець з Міннесоти, офіцери морської фльоти та армії з України, що тепер вивчають англійську мову в Канаді, та цілий ряд осіб громадських та церковних організацій, які привітали керівників оселі з її двадцятиріччям.

Президент оселі „Україна" Микола Співак розповів історію набуття фарми в околицях Лондону в грудні 1974 року. Оселя має 110 акрів землі. В 1976 році на „Україні" побудовано приміщення з просторою кухнею та залею на 600 осіб і бюрами, а на нижнім поверсі міститься конференційна заля та шість кімнат. Через оселю несе тихі води невелика річка, на якій збудовано греблю, а через неї — міст і виїзд з оселі на головну дорогу. В скорому часі побудовано басейн, залито цементом дві паркувальні площі, зведено окремий будинок для таборовиків, які до цього перебували в шатрах. У 1983 році за пожертву полтавця Василя Тацюка, який подарував сто тисяч долярів, добудували ще один будинок з залею на 200 осіб. На оселі вповдовж кожного літа відбувалися й далі відбуваються виховні, вишкільні, відпочинкові, спортові та табори бандуристів.

Багато старань доклали президент корпорації оселі Микола Співак, який перебував президентом кілька каденцій на початках і є ним тепер, Борис Яремченко, Іван Данильченко та члени управи в розбудові оселі. Власником оселі ОДУМ-у є члени-шерівці, яких 264. Основні прибутки оселя має від винайму заль на весілля з українською кухнею, забав, конвенцій, конференцій, виставок і пікніків.

У мистецькій частині бенкету з грою на бандурі виступила Оксана Родак-Луценко, що колись проживала в Торонто й була керівником ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича, та дівчата танцювального ансамблю „Веснянка", яким керує Микола Балдецький. Після бенкету відбулася забава, на якій грала оркестра „Нове покоління".

В неділю, після Служби Божої, яку відправив владика Юрій, він посвятив посаджені три клени, присвячені: один — п'ятій річниці незалежности України, другий — засновникові ОДУМ-у, авторові одумівських маршів та гимну Іванові Багряному в його 90-річчя, та третій — 20-їй річниці існування оселі „Україна".

Після спільного обіду відбувся концерт під керівництвом Олександра Косогора та Юрія Лисенка. Розпочала його капеля бандуристів ім. Т. Шевченка з Дітройту, під орудою нового керівника, молодого О. Махлая.

Ансамбль ОДУМ-у „Веснянка" виконав ряд українських народних танців. Точки програми капелі та танцювальної групи розділили виступи жіночого ансамблю „Дівчата в кухні". Мистецьку частину бравурними піснями закінчила капеля, проспівавши керівникам оселі „Многії літа" та — разом з учасниками зустрічі — „Ще не вмерла Україна".

О. Сергієнко

Інж. М. Корчинський...

(Закінчення зі стор. 1)

сталі зменшилась майже десятикратно в порівнянні з традиційними методами продукції. Успіх фірми „Нюкор" дав поштовх для бурхливого росту нової технології у цілому світі. Нова продукційна спроможність може довести до гострої боротьби за ринки збуту.

У своїй доповіді інж. Корчинський з'ясував вплив металюргійних факторів, притаманних для нового процесу, на покращання якости сталі та на обнижения коштів продукції. Технологія тонких слябів є особливо корисною для продукції мікролегованих сталей підвищеної міцності. Передбачається, що виробники, які вже впровадили нову технологію, зможуть забезпечити для себе домінуючу позицію у постачанні цієї групи інженерних матеріялів.

Помер...

(Закінчення зі стор. 1)

льки дискусію серед істориків, а й в українській пресі, взавши до уваги, що П. Судоплатов точно подає себе як вбивник полковника Євгена Коновальця. Були численні статті на цю тему, як також заклики, що „Убивцю Коновальця треба взяти під суд". Про це спеціяльне завдання П. Судоплатова подають тепер у світовій пресі більше або менше точно.

В „Ню Йорк Таймсі" з 28-го вересня, віддають убивству Є. Коновальця доволі велику частину вістки, з не дуже точними історично інформаціями, наприклад, що наш провідник націоналістичного руху та УВО „жив у Роттердамі". Для американської преси з вісткою про смерть П. Судоплатова відсвіжилася справа атомового дослідника Дж. Роберта Оппенгаймера та товаришів, а радше інтерпретації П. Судоплатова що Оппенгаймер і товариші передали інформації про атомову бомбу совєтським аґентам, щоб знищити скорше Гітлера і ширити „мирну політику" у світі.

Цю інтерпретацію відкидають американці і здементувало ФБІ.

Під кінець свого життя, в якому П. Судоплатов крім Є. Коновальця мав на совісті зорганізування убивства Лева Троцького, він ствердив, що він сам був також жертвою політичного переслідування і йому ніколи, не зважаючи на регабілітацію, не повернено його високих військових відзначень.

У П'ЯТНИЦЮ, 27-ГО ВЕРЕСНЯ, військо Мянмару, колишньої Бурми, спорудило рогачки на всіх дорогах, що ведуть до мешкання Дав Онґ Сан Су Кай, провідниці Національної ліґи за демократію, найбільшого демократичного руху в країні. Військовий уряд та його преса звинувачують її у підбурюванні населення до протестів і підривання стабільности в країні. Це вперше від звільнення її з шестирічного домашнього ув'язнення рік тому, військовий уряд не дозволив їй виступити на щотижневих її зустрічах зі своїми прихильниками. Амнесті Інтернешенел, відома організація боротьби за людські права з осідком в Лондоні, назвала поведінку мянмарського уряду „найгіршою хвилею репресій в цій країні від 1991 року". Крім того затримано цілий ряд громадян, які прямували на це віче та заарештовано понад сотню членів згаданої демократичної організації.

Д-р Павло Джуль — лікар і патріот

(З нагоди 75-ліття)

Приємно нам поділитися з українською медичною громадою та всім громадянством тут в діяспорі і в Україні, що 14-го жовтня цього року сповниться д-рові Павлові Джулеві 75 літ його трудолюбивого і шляхетного життя.

Він один з провідних і визначних наших лікарів, що віддав багато праці та гроша для добра української медичної науки та української культури.

Народився він 14-го жовтня 1921 року в селі Мильно на Тернопільщині в селянській родині Івана і Марії (з дому Майбродська) Джулів. Батьки його були свідомими селянами і брали активну участь у просвітянському русі. Дід по матері, Гавриїл Майбродський, кандидував на посла до австрійського сойму і забракло йому тільки три голоси, щоб виграти вибори. Був він одним з основоположників товариства „Сільський Господар" у Львові.

Наш ювілят почав свою освіту в народній школі у рідному селі, а закінчив у сусідньому містечку Залізці. В 1936 році вступив до української ґімназії у Тернополі, яку закінчив матурою в 1942 році.

Медичні студії почав під час Другої світової війни у Львові, продовжував в Ґрацу, а закінчив докторатом в 1948 році в Інсбруку, Австрія.

В 1949 році прибув до ЗСА та поселився в Дітройті, де після відбуття шпитальної практики у 1951 році зностифікував свій лікарський диплом у стейтах Иллиноїс і Мишиґен та відкрив свою приватну лікарську практику в Дітройті.

Чотири роки пізніше почав спеціялізацію в отолярингології у Вейнському стейтовому університеті.

Після трирічної спеціялізації склав іспити перед Радою екзамінаторів та став членом Американської академії отолярингології і членом Американської колеґії хірургів.

У 1960 році д-р Джуль відкрив приватну отолярингологічну практику, яка з часом розрослася у велику клініку, що нараховує тепер вісім отолярингологів і 30 осіб допоміжного персоналу. Від 1960 року він є активним членом факультету отолярингології у Вейнському стейтовому університеті і тепер має титул клінічного професора. Займав він також становища президента Мишиґенського і Дітройтського отолярингологічних товариств.

Другою дуже видатною ділянкою його життєвого шляху є активна участь у діяльности Українського Лікарського Товариства (УЛТПА) та Світової Федерації Українських Лікарських Товариств (СФУЛТ).

Прибувши до Америки, став активним членом Українського Лікарського Товариства, належав до редакційної колеґії „Лікарського Вісника". В 1967 році делеґати УЛТПА вибрали д-ра Джуля редактором цього журналу, органу товариства, і він впродовж двадцяти дев'яти років зредаґував 91 число. Будучи головним редактором „Лікарського Вісника", він вивчив і поширив українську медичну термінологію та підніс рівень цього журналу.

У „Лікарському Віснику" він поміщував свої наукові праці і статті з отолярингології (понад 20), цінні і цікаві редакційні статті (понад 54) та до 200 коротких медичних інформаціїй. Він переклав понад 150 статтей інших авторів на українську мову та виголосив понад 30 наукових доповідей на лікарських з'їздах і конґресах.

Д-р Джуль є активним членом Мишиґенського відділу УЛТПА де кілька разів був його головою та зорганізував два лікарські наукові з'їзди в Дітройті, у 1961 і 1988 роках.

Крім редаґування „Лікарського Вісника" д-р Джуль в 1962 році був співредактором дітройтського „Лікарського Альманаха" та співредактором пропам'ятної книги „25-ліття УЛТПА" і першого тому „Матеріялів до історії української медицини" (в 1975 році).

В 1988 році був головним редактором другого тому „Матеріялів до історії української медицини", а в 1990 році також головним редактором „Пропам'ятної книги з нагоди 40-ліття УЛТПА". В 1994 і 1996 роках д-р Джуль був співредактором біобліоґрафічних довідників (1 і 2 томів) „Українські Лікарі". За цю велику і цінну редакційну працю Головна управа УЛТПА в 1980 році відзначила д-ра Джуля грамотою, а в 1985 році наділила його найвищим званням „Почесний член УЛТПА".

У 1972-73 роках очолював Комітет для влаштування „української кімнати" у Вейнському університеті, за що був нагороджений грамотою Українця Року в 1973 році

У 1988 році д-р Джуль очолив дітройтський метрополітальний Комітет Українського Християнського Тисячоліття та був редактором „Пропам'ятної книги святкувань 1000-ліття Хрищення Руси-України в Дітройті".

В 1988-93 роках був редактором гасел з ділянки медичних наук англомовної Енциклопедії України (Торонто). У 1990 році став дійсним членом НТШ біологічно-хемічно-медичної секції. Став почесним членом Академії Наук України.

У 1992 році обраний президентом Світової Федерації Українських Лікарських Товариств (СФУЛТ) та був співорганізатором трьох Лікарських Конґресів в Україні (в 1992 р. в Харкові, 1994 р. у Дніпропетровському та в 1996 р. в Одесі). Він надав велику матеріяльну і наукову допомогу в підготовці у Львівському Медичному Інституті українського тлумачення медичного словника.

2-го листопада 1991 року приятелі, родина та УЛТПА справила йому

Д-р П. Джуль

величавий бенкет з промовами і мистецькою програмою з нагоди його 70-ліття. Владика Іннокентій Лотоцький, ЧСВВ, вручив йому „Почесний хрест" з грамотою від Папи Івана Павла II.

У вересні ц.р. за наукову і організаційну працю д-р П. Джуль під час наукового конґресу в Одесі був наділений почесним докторатом Одеського Медичного Університету.

Щодо приватного, родинного життя, то д-р Павло Джуль є одружений (1951 року) з гімназійною товаришкою і студенткою фармації Іриною з Бліхарів, і вони мають двох синів: Андрія — отоляринголога і Юрія — адвоката. Д-р Андрій одружився з українкою Христиною Шкудор і має троє дітей, якими дідо і бабуня дуже дішаться.

Д-р Павло і Ірина Джулі є дуже жертвенні на українські культурні, церковні й громадські цілі. Є вони й членами УНС.

За роки існування незалежної України д-р Джуль дарував мікроскоп для складних операцій вуха, численні слухові апарати, цінні медичні підручники та анґажував американські харитативні установи для медичної допомоги Україні.

Ось такий життєвий шлях нашого ювілята, сповнений жертвенною працею для УЛТПА і СФУЛТ-у та української Церкви і народу.

В імені УЛТПА, СФУЛТ та української громади висловлюємо нашу глибоку пошану і щиру вдячність д-рові П. Джулеві в його 75-ліття за все добро, яким він обдарував наше товариство і бажаємо йому ще багато щасливих і здорових років активного й плодовитого життя.

Д-р Павло Пундій

Появилося нове видання

Відоме видавниче підприємство „Вайкінґ" і його відділ Пенґвін Букс Канада в 1996 році випустило у світ 32-сторінкову книжку для дітей молодшого шкільного віку з українською тематикою під назвою „Срібні ниточки".

Книжечка авторства Марші Форчук-Скрипух появилася англійською мовою з ілюстраціями Майкла Марченка. Частинно книжка фінансована з допомогою Української Канадської Фундації ім. Тараса Шевченка.

В оповіданні „Срібні ниточки" розповідається про долю молодого подружжя з Буковини — Анни та Івана, котрі приїхали до Канади шукати кращої долі. Коли під час Першої світової війни Іван голоситься добровольцем до канадської армії, то його та багато таких як і він українців ув'язнюють, як ворогів канадської держави, бо вони колишні громадяни Австро-Угорської імперії. Про дальшу долю героїв оповідання, їхні переживання та несправедливості, що їх зазнали українські переселенці, розповідається у книжечці.

Книжечка „Срібні ниточки" коштує 19.99 дол. Докладніші інформації можна отримати пишучи до видавництва: Penguin Books Canada, 10 Alcorn Ave., Suite 300, Toronto, Ontario, M4V 3B2 або телефонувати (416) 925-2249.

З нагоди Дня Незалежности України

Міська рада Нюарку, Н. Дж., під час останнього засідання минулого серпня проголосила проклямацію з нагоди 5-ої річниці незалежности України. В проклямації написано, що Міська рада вітає українсько-американських громадян з нагоди 5-ої річниці проклямацією, яку підписали всі члени Міської ради.

Проклямацію, котру спонзорував член Міської ради Роналд Л. Раймс, який є також стейтовий сенатор, вручено делеґації українців, що складалася з таких осіб: Дарія Бекесевич з організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні (АҐРУ); Володимир Боднар від АНЧЕЙН — Український Краєвий Центр: Історична і Інформаційна Мережа; Василь Юрків від УКЦ св. Івана Хрестителя в Нюарку, Ню Джерзі, і Роман Самуляк, докторант з України, який на студіях в Нюджерзькому Технологічному Інституті.

Витерпівши століття тиранії і гноблення від чужих колоніяльних потуг, Україна також перенесла більше як 70 років совєтського знущання-голодомору, нищення „кулаків", української інтелігенції, масової еміґрації, екологічних катастроф. Прийнявши свою нову конституцію дня 28-го червня цього року, Україна продовжує пробиватися до демократизації, економічних ринкових реформ, приватизації.

Проклямація про незалежність України висловлює солідарність з українським народом в Україні і в діяспорі та помагає Україні стати повновартісним членом сім'ї вільних і незалежних народів світу.

Володимир Боднар

На світлині (зліва): радний міста Нюарк, Н. Дж., Роналд Л. Райс, Володимир Боднар, Василь Юрків, Дарія Бекесевич, Роман Самуляк.

У Спринґ Гилл відзначили роковини незалежности

Відзначення 5-ої річниці незалежности української держави у Спринґ Гилл, Фла. відбулося в неділю, 25-го серпня.

Перед самим відзначенням відправилася урочиста Свята Літургія. При кінці Літургії о. парох Берко коротким словом згадав про 5-ту річницю незалежности України. Після відправи хор відспівав „Боже, благослови Америку" і „О, Україно".

Тед Комар відкрив свято, з'ясував значення цього свята. Богдан Стеців відчитав реферат про 5-ту річницю незалежности. Галя Макс відчитала вірш „Незалежність". Славко Филипчук відчитав вірш „Моя Україно". Родина Адам'як, яка належить до нашої парафії, дві сестри і два брати, гарно виконали кілька танців, за що одержали рясні оплески.

На закінчення всі відспівали „Ще не вмерла Укараїна".

Т. Комар

В 40-ий день відходу у вічність св. п. М. Петруняка („Прута") св. п. В. Кравця („Лісовик")

15-го вересня ц.р., о год. 2:30 по полудні, відправилася Служба Божа і Панахида в церкві св. Марії в Пелл Лейк, Виск., які відправив о. парох Юрій Пруйс за наших дорогих друзів, членів ОУН-УПА св. п. Михайла Петруняка („Прута") і св. п. Василя Кравця („Лісовика"). Даруємо їм пісню „Видиш, брате мій". Пам'ять про них у нас залишиться вічно. Ближча і дальша родина в ЗСА і Україні.

Марійка Бігун

У НЕДІЛЮ, 29-ГО ВЕРЕСНЯ, проводи передвиборчих кампаній президента Билла Клінтона і Роберта Дола, спільно запропонували на модератора президентських дебатів відомого і шанованого журналіста та колишнього диктора телевізійної мережі Пі-Бі-Ес Джима Лерера. Обидві групи погодились на його кандидатуру, бо Дж. Лерер відомий із свєї справедливої обєктивности та безпартійности, але з умінням цієї справи, бо вже двічі був модератором попередніх президентських дебатів. Пропозиію представлено Комітетові президентських дебат, яка складається з представників обидвох партій та яка зробить кінцеве рішення. Дебати відбудуться 6-го жовтня в Гартфорді, Конн. і 16-го жовтня у Сан Дієґо, Каліф.

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ

РЕҐІОНАЛЬНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ОЛІМПІЙСЬКИЙ КОМІТЕТ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Датки на допомогу спортовцям України на Зимову Олімпіяду 1994 р. в Ліллегамер і Літню Олімпіяду 1996 р. в Атланті зложили від грудня 1993 р. до серпня 1996 р.

ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ:

	10,000 дол.	Громадський Комітет у Філядельфії для відзначення 2-ої річниці незалежности України;
	5,200	УНС Округа Філядельфії, Па;
	5,000	Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч", Філядельфія, Па.;
	4, 229	УСО „Тризуб";
	3,000	Злучений Український Американський Допомоговий Комітет;
	1,000	Перший Український Американський Федеральний Банк „Певність", Чикаґо, Ілл.;
	750	Союз Українців Католиків „Провидіння", Головна Управа;
	700	Українське Американське Товариство Сеньйорів, Філядельфія, Па.;
по	500	Комітет Допомоги, Сиракюзи, Н.Й., Український Конгресовий Комітет Америки, Філядельфія, Па.;
	382	Український Лещетарський Клюб „Сокіл", Сиракюзи, Н.Й.;
	160	„Юнайтед Вей", Атланта, Ga.;
	150	Братство кол. Вояків І УД УНА, Станиця Філядельфія, Па.;
по	100	Об'єднання кол. Вояків Українців Америки, Відділ Філядельфія, Па.; УНС Відділ 83, Товариство Українських Інженерів, Філядельфія, Па.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛИ:

бл. п. Маріяна Коженьовського — 965 дол.

	300	родина Коженьовських — Володимир, Оксана, Дарія, Міра;
по	100	Коженьовська Ірена, дружина, Рудакевич Арнольд і Марія;
	60	Теребінець Марія;
по	50	Олійник Анна і Григорій, Олійник Роман, Реґіональне Об'єднання „Ярокса", Чикаґо, Ілл.;
	40	Сірий Богдан;
	30	Рудакевич Марія;
по	25	Данківський Осип і Барбара, Вигінні, — родина, Сарахман Милася;
по	20	Давид Григорій, Данківський Бруно, Ґалавей Генрі і Слава, Головчак Юрій і Олена, Леськів Марія, Новаківська Евгенія, Рак Теодор, Сімків Володимир, Скіра Іван, Субтельна Іванна, Циган Юрій і Анна, Чижович Ігор;
	15	д-р Пушкар Володимир;
	10	Лукасевич Ольга;

бл. п. Михайла Петришина — 425 дол.

по	25	Кондрат Петро, Крочак Теодор, Левицький Р. і Т., Мельничук Теофіля, Пазуняк Роман, Пришляк Микола і Роза;
по	20	Васюрко Іван, Давид Григорій, Ковальчин Михайло, Мазурок Іванка, Максимюк Данило, Новаківський Сидір і Евгенія, Палатайко Борис, Скра Іван і Дарія, Сорочинський Теофіль, Чижович Ігор, Яримович Ярослав,
по	10	Лукасевич, Полатайко Люся, Субтельна Іванка;

бл. п. Тараса Яцкевича — 715 дол.

	150	Головінський Адріян і Мотря,
	100	Яцкевич Лев і Леся;
	80	Стародуб Анна;
по	50	Лисобей, Наконечний Богдан і Віра;
	40	Залуцький Андрій і Ірена;
	30	Головінський Тиміш;
по	25	Березінський Юрій, Вакуловські Вікторія і Маріянна, Онуферко Маркіян;
по	20	Веда Марія, Пушкар Володимир
по	10	Борецький Методій, Чайківський Зенон і Людмила, Чижович Ігор.

В пам'ять:

	100	В пам'ять мужа Осипа Гулея — Гулей Зеновія;
	50	в пам'ять мужа, спортовця С.Т. „Україна" Магоцька Ольга;
	40	в пам'ять чоловіка Романа — Клос Надя;
	20	в пам'ять Славятинського Володимира — Гомель Петро і Люся.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ДОТАЦІЇ:

	500	д-р Чорник Олександер;
	275	Сас Ярема і Лідія ;
	200	Кондрат Петро і Марія;
по	150	Аргимишин Богдан, Німилович Осип і Надя, Сзора Іван, Скіра Іван;
по	125	д-р Качай Ярослав, Качанюк Михайло;
	110	Зірщук Володимир;
по	100	Бурка Евген, Гавриш Стефан, Гарасевич Володимир, Кальба Василь, Катрук Марта, Корнюк Федір, Кушнір Лев, Луців Л.Т., Маркович Андрій, Новаківський Сидір, Пазуняк Роман, Сімків Володимир, Тарнавський Петро, Швак Евген;
	75	„Ганускей" — музична компанія;
	70	Скульський Остап;
по	50	Бейсюк Джан, Василів Олекса — Чикаго, Варварук Назар, Возьний Володимир, Гибель Григорій і Марія, Гриців Теодор, Кліш Неоніля, Кіт Дмитро, Колінко Оксана, Лесюк Орест, Лесюк Юрій, Леськів Микола, Пальчук Анна і Гаріс, Раковська Марія, Яримович Зенон і Оксана, Ясиновський Михайло;
по	40	Майхрович Анна, Сорока Василь, Шкільник Евген;
по	30	Ґнип Михайло, Савчук Іван;
по	25	Андрійчик Раіса, Давид Григорій, Матчишин Осип, Михайлевич Ніна, Ортинський Еміль, Пєнтак Аніна, Підгірна Ксеня, Романів Володимир і Звена, Романко Стефан, Тарнавська Анна, Татунчак Омелян, Трипупенко Віталій, Турчин Марія, Харечко Олекса;
по	20	Баран Василь, Демків Петро, Затільний Олекса, Кмитковський, Коновал Олександер, Кузин Люба і Марія, Кулиняк Павло, Кунцо Данило, Леськів Петро, Лопушанський Стефан, Польовий Іван, Островерська Ярослава, Ребенський Іван, Саляк Андрій, Шандрук Павло;
	15	Міхрович Анна;
по	10	Василенко Михайло, Гаврилів Дозя, Костек Марія, Кравчук Ярослава, Лимаренко Зінаїда, Літинська Оля, Лось І., Пацура Михайло, Романенчук Марія, Стулковська Оля, Швець Ярослава;
по	5	Бурачинська Лідія, Дармограй Василь, Куропась, Попик Михайло.

ДОХОДИ З ІМПРЕЗ І ДІЯЛЬНОСТІ РЕҐІОНАЛЬНОГО КОМІТЕТУ — 13,883 дол.

Реґіональний Комітет переслав на потреби НОК України в ЗСА:
переслав на потреби НОК України в ЗСА:
на зимову Олімпіяду ....21,000 дол.
на літню Олімпіяду ....27,089 дол.

Українські спортовці на обох Світових Олімпіядах вперше славно репрезентували Вільну Україну.
Бажаємо їм дальших успіхів у майбутньому.

За РУОК у Філядельфії:
ІГОР ЧИЖОВИЧ, голова
ЯРОСЛАВ КОЗАК, заст. голови,
ІВАН СКІРА, секретар-скарбник.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Через наш недогляд не подано в клепсидрі про смерть бл. п. ДАРІЇ БОЙДУНИК кондоленції і другій сестрі покійної мгр СОФІЇ КАРПІНСЬКІЙ. Отож цим шляхом вносимо нашу поправку-доповнення і перепросини.

Н. ПАЗУНЯК,
містоголова УЗХ

Вшанування американських добродійників

22-го червня в Міннеаполісі відбулася незвичайна подія: Відділ Координаційного Комітету Допомоги Україні (ККДУ) влаштував вечір подяки і вшанування місцевих американців, які особливо відзначилися своєю добровільною і добродійною працею в допомозі Україні. Було вибрано шість осіб, які найбільше спричинилися в гуманітарній допомозі Україні та які своїми багаторазовими поїздками в Україну та працею в гущі народу виявили велику саможертвенність, доброту та розуміння потреб нашого народу в цей переходовий, але критичний період його життя.

Вшанування американських добродійників відбулося в авдиторії української православної церкви св. Михаїла. На імпрезу пошани прийшло багато людей, які цим виявили вдячність і признання української громади людям, які, не маючи ніяких родинних причин ані краплини українського походження, пішли в далеку і невідому для них Україну, щоб дати братерську допомогу народові в біді і потребі, а країні в час її найбільших історичних випробувань.

Ведучий програмою д-р Володимир Анастас у вступному слові зазначив, що ми, українці, з особливою увагою ставимося до таких людей, які допомагають нашому народові в ці тяжкі часи його історії. Комітет допомоги Україні визначив певні критерії для надання нагороди і грамот відзначення. І хоч ми знаємо, що є багато американських горожан в Міннесоті, які в більшій чи меншій мірі допомагають Україні, згідно прийнятих критеріїв вибрано шість осіб для одержання відзначень.

*Перший ряд (зліва): Джуді Рід, Кей Нец і Шарон Семм; другий ряд (зліва) Клиф Нец, Роналд Райман і д-р Пол Віклен*д.

Д-р Анатолій Лисий, голова комітету в Міннесоті, у своєму слові зазначив, що день, коли ми зібралися вшанувати друзів України, тобто 22-го червня, є історичним, бо рівно 55 років тому, 22-го червня 1941 року, прозвучали перші постріли війни, коли два хижаки, фашистська Німеччина і комуністична совєтська імперія, зчепилися у смертельному поєдинку на території України. Нема ні однієї сім'ї в Україні, яка не потерпіла б у тій жахливій війні. Тепер Україна вільна і незалежна. Але майже 75 років комуністичного режиму залишили глибокі рани в народі і його країні. І ось тепер переходимо стадію державобудування і разом з тим виліковування нашого народу від хвороб минулого. В цій шляхетній праці допомоги нашому народові беруть участь багато зовсім чужих людей, людей, які за покликом свого гуманного серця залишають родини, теплі хати, свою працю і йдуть туди, в далеку незнану країну, простягаючи руку допомоги. Цих людей ми сьогодні вшановуємо. Вони дістають особливе відзначення від міннесотської української громади і грамоти визнання їхніх заслуг та подяку від амбасади України у Вашінґтоні, власноручно підписані амбасадором України у ЗСА д-ром Юрієм Щербаком.

Ось вони, ці люди великого серця:

Роналд Райман, в минулому командир атомового підводного човна, а потім працівник Сі-Ай-Ей, тепер місцевий бизнесмен, який працює в рамках організації „Світові добровольці". Ця організація згуртовує американських знавців різних професій і фахів: комерції, торгівлі, бизнесової адміністрації, спеціялістів в організації бизнесових установ, фінансових спеціялістів, банкирів, економістів, адвокатів, учителів і т. п. Малими групами з трьох-п'яти осіб вони їдуть в Україну, організовують семінари, в яких беруть участь місцеві фахівці відповідних професій. Центром своєї праці Р. Райман вибрав місто Запоріжжя, в якому побував уже багато разів. Його особиста праця і праця організації „Світові добровольці" приносить користь Україні. Представив і вручив нагороди Р. Раймановї д-р А. Лисий.

Шарон Семм, яку представила і вручила нагороди член Комітету Сльга Антохій, є ветераном праці в Україні. Вона почала акцію допомоги нашій батьківщині в 1976 році, коли ще існували великі труднощі і обмеження. Та ця смілива жінка зуміла перебороти багато перешкод, налагодила з допомогою американської Національної Ґвардії ланцюг поставки в Україну контейнерів з харчами, одіжжю, медичним спорядженням, ліками, вітамінами, релігійною літературою. Об'єктом її уваги є пансіони для сиріт, немічних старших, шпиталі, будинки безпритульних. Її допомога охоплює Чорнобиль, Полтаву, Вінницю, Одесу, Харків, Чернігів, Кам'янець-Подільський, Донецьк, Запоріжжя. Базою її діяльности є м. Черкаси. Теперішній її плян: мобільний шпиталь, який мав би об'їздити всю Україну. Вона вважає Україну своєю другою батьківщиною.

Д-р Пол Вікленд. Цього добродійця-лікаря представила і вручила нагороду Дарія Лиса, член Комітету. Д-р П. Вікленд є відомим у нашому стейті хірургом-ортопедом. Вперше він відвідав Україну в 1991 році. Ця поїздка в дотепер незнану країну викликала в нього почуття жалю до людей, які перебувають у жахливих соціяльних та економічних умовах життя. Разом з цим зародився ентузіязм допомоги для них. Він створив харитативну організацію „Фундація Шепарда", яка розгорнула широку діяльність допомоги Україні. „Україна стала нашою другою батьківщиною, а ми є її адоптовані діти", — каже він про себе, свою дружину Лінду та свою групу, яка нараховує понад 20 лікарів-спеціялістів, медсестер, адміністраторів шпиталів, медичних техніків різних ділянок медицини. Базою своєї праці д-р Вікленд вибрав Золотоношу Черкаської области. В ту місцевість група на чолі з д-ром Полом приїжджає щонайменше два рази в рік. В Золотоноші, Черкасах та інших містах вони влаштовують лекції на медичні теми, семінари, обмін досвідом з місцевими лікарями, курси для медсестер, навчають техніки хірургічного та медичного лікування. Д-р Пол та його колеґи-лікарі виконали сотні хірургічних операцій, а також передали в місцеві лікарні багато медичної апаратури, хірургічних інструментів, діягностичних приладів та ляборaторного спорядження. Останнім часом „Фундація Шепарда" поширює свою харитативну працю на ділянку аґрикультури, малої індустрії та бизнесу. Вже кілька років працюють літні табори для дітей, які повністю утримуються з фондів фундації. Праця фундації, створена д-ром Віклендом, багатогранна і неоцінимо корисна для наших братів і сестер в Україні. Вона заслуговує на вдячність української громади.

Д-р Євген Кущ, місцевий лікар, представив наступних друзів України — Клифа і Кей Неців. Клиф довгі роки працював у сфері постачання лікарень, а Кей ще і тепер працює ляборанткою в місцевій лікарні. Це подружжя вибрало базою своєї допомоги місто Щорс, що на Чернігівщині. Зовсім випадково, відвідуючи Санкт Петербург у 1978 році, познайомилися з лікарем цього міста Ніною Лазуренко. Спершу влада творила великі труднощі для Ніни за її спілкування з чужинцями. Та за кілька років політична ситуація значно змінилася, відносини з Ніною були відновлені і шлях Клифа і Кей проліг до українського міста Щорс. Відвідавши його, вони повернулися з твердим рішенням — взяти під опіку тих добрих українських людей, простягнути їм руку допомоги. Створили добродійну організацію під назвою „Рука в руці разом" і незабаром до м. Щорс один за одним пішла низка контейнерів з медичним спорядженням, ліками, апаратурою, а потім одіжжю, харчами. Значною допомогою був досвід праці Клифа та обізнаність з медичною індустрією. Кілька разів відвідали це миле містечко і зустрічалися з працівниками місцевої адміністрації, лікарями, медсестрами. Працюють невтомно, незважаючи на те, що Клиф якраз перед однією з поїздок мав серцевий удар, який закінчився відкритою операцією серця. Це не зупинило цю віддану Україні працьовиту пару. У вересні ц. р. знову їдуть до м. Щорс. На цей раз вони везуть з собою групу з 15 лікарів, медсестер, вчителів та інших фахівців, які будуть працювати в Щорсі разом з місцевими фахівцями. Нагороди для Клифа і Кей вручив д-р А. Лисий.

Джуді Рід вже давно відома українській громаді в Міннесоті. В деталях про її працю в Україні розповів д-р Володимир Анастас, заступник голови Комітету Допомоги Україні. На жаль, Джуді не була присутньою на цьому вечорі. Вона перебувала в Україні. Нагорода для неї була вручена її матері Марілин Рід. Джуді є головою організації „Фундація для дітей Східньої Европи". Головним об'єктом її праці є діти, а базою вона вибрала місто Тернопіль. Спочатку працювала в Румунії, а потім, з заохоченням від Комітету Допомоги Україні, перенесла свою добродійну діяльність в Україну. Невтомна, енерґійна і постійно рухлива молода жінка, яка все своє життя присвячує допомозі хворим і скаліченим дітям. У Тернополі опікується пансіоном для сиріт і глухонімих дітей. Особливу увагу присвячує дітям, які через незвичайно тяжкі або злоякісні хвороби чи дефекти не можуть дістати відповідного лікування в Україні. Тому Джуді з особливою енерґією бере їх під свою опіку і влаштовує для них лікування чи хірургічні операції в найкращих медичних центрах Міннесоти. Вже кілька дітей з України завдяки Джуді були на лікуванні в знаменитій Майо клініці в Рочестері, Міннесота. Крім цього Джуді влаштовує періодичні поїздки до Тернополя для американських медичних фахівців, які не тільки лікують там малих пацієнтів, але також влаштовують стажувальні семінари для місцевих медичних працівників. Вона також працює в ділянці адоптування немічних або хронічно хворих дітей-сиріт американськими родинами і це їй вдається, незважаючи на великі перешкоди, створені відсутністю відповідного законодавства. Та недавно закони України змінилися на більш сприятливі, і Джуді має надію, що її робота стане значно легшою. Джуді не є сама у цій великій праці в Україні. Вона має групу молодих людей, які періодично працюють з нею в Україні. Та найбільшими помічниками для неї є її батько і мати, Дон і Марілин Ріди, які створюють тверду моральну і матеріяльну підтримку для її праці в допомозі нашому народові.

Українці Міннесоти гідно вшанували американських громадян, які допомагають Україні в ці скрутні часи. Таких людей, ми знаємо, є значно більше. Про них мало пише українська преса. Та варто б нашим громадам звернути на них увагу і, будучи частиною культурної нації, висловити відповідну пошану і подяку цим людям. На нашому вечорі прекрасну вечерю приготовало сестрицтво парафії св. Михаїла. Їм також вдячність за їхню працю!

А. Лисий

ВІДІЙШЛИ • ВІД НАС •

АННА (Гордій) ЧОРНОБАЙ член УНС Відд. 253-го Т-ва ім. Івана Франка в Ладлов, Масс. померла 21-го червня 1996 року на 100-му році життя. Нар. 12-го червня 1895 року в Тернополі, Україна. Членом УНС стала 1951 р. Залишила у смутку сина Володимира в Україні, чотири дочки Ярославу Бойко в Австралії, Ірену Левську, Ольгу Якимів і Дороту Максимів в ЗСА; 10 внуків і 13 правнуків. Похорон відбувся 24-го червня 1996 року на цвинтарі св. Альойзія в Спрінґфілс, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!

Петро Гаврилів, секр.

ІВАН ГАЛУЩАК член УНС Відд. 264-го Т-ва „Український Тризуб" в Карнеґі, Па. помер 9-го липня 1996 року на 80-му році життя. Нар. 23-го січня 1916 року в Карнеґі, Па. Членом УНС став 1937 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Катерину Левіс, синів Павла й о. Івана, братів Вілліяма, Павла і Евгена та 8-ро внуків. Похорон відбувся 13-го липня 1996 року на укр. прав. цвинтарі свв. Петра і Павла в Скат Тавншип, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Богдан Грицишин, секр.

ІВАН ЯНУС ст. член УНС Відд. 316-го в Рочестері, Н.Й. помер 26-го червня 1996 року на 83-му році життя. Нар. 15-го лютого 1913 року в Рочестері, Н.Й. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку дружину Джосефіну, дітей Роберта, Дженет Камфорт, Керолин Ґендс й Івана мол. Похорон відбувся 28-го червня 1996 року на White Haven Memorial Park in Pittsford, N.Y.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар